



Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

4 septembrie 2014*

„Recurs — Fondul de coeziune — Reducerea sprijinului financiar — Adoptarea deciziei de către Comisia Europeană — Existența unui termen — Nerespectarea termenului stabilit — Consecințe”

În cauza C-192/13 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 15 aprilie 2013,

Regatul Spaniei, reprezentat de A. Rubio González, în calitate de agent,

recurent,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de S. Pardo Quintillán și de D. Recchia, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano, președinte de cameră, și domnii A. Borg Barthet, E. Levits, S. Rodin și F. Biltgen (raportor), judecători,

avocat general: domnul M. Wathelet,

grefier: doamna M. Ferreira, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 13 martie 2014,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, Regatul Spaniei solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene, Spania/Comisia (T-235/11, EU:T:2013:49, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care acesta a respins acțiunea sa prin care solicita, cu titlu principal, anularea Deciziei C(2011) 1023 final a Comisiei din 18 februarie 2011 de reducere a ajutorului acordat din Fondul de coeziune pentru etapele

* Limba de procedură: spaniola.

de proiect intitulate „Furnizare și asamblare de materiale feroviare pe linia de mare viteză Madrid-Zaragoza-Barcelona-Frontiera franceză. Tronsonul Madrid-Lleida” (CCI 1999.ES.16.C.PT.001), „Linia feroviară de mare viteză Madrid-Barcelona. Tronsonul Lleida-Martorell (platformă, prima fază)” (CCI 2000.ES.16.C.PT.001), „Linia de mare viteză Madrid-Zaragoza-Barcelona-Frontiera franceză. Accesuri feroviare spre noua gară din Zaragoza” (CCI 2000.ES.16.C.PT.003), „Linia de mare viteză Madrid-Barcelona-Frontiera franceză. Tronsonul Lleida-Martorell. Subtronsonul X-A (Olérdola – Avinyonet del Penedés)” (CCI 2001.ES.16.C.PT.007), „Noul acces feroviar la linia feroviară de mare viteză la Levante. Subtronsonul La Gineta-Albacete (platformă)” (CCI 2004.ES.16.C.PT.014) (denumită în continuare „decizia în litigiu”) și, în subsidiar, anularea în parte a acestei decizii în ceea ce privește corecțiile aplicate de Comisia Europeană.

Cadrul juridic

- 2 În hotărârea atacată, Tribunalul a descris cadrul juridic după cum urmează.
- 3 Potrivit articolului 2 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1164/94 al Consiliului din 16 mai 1994 de creare a Fondului de coeziune (JO L 130, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1264/1999 al Consiliului din 21 iunie 1999 (JO L 161, p. 57) și prin Regulamentul (CE) nr. 1265/1999 al Consiliului din 21 iunie 1999 (JO L 161, p. 62, denumit în continuare „Regulamentul nr. 1164/94 modificat”):

„Fondul acordă o contribuție financiară proiectelor care contribuie la realizarea obiectivelor stabilite în Tratatul privind Uniunea Europeană, în domeniul mediului și în cel al rețelelor transeuropene de infrastructuri de transport din statele membre al căror produs național brut pe cap de locuitor, măsurat pe baza parităților puterii de cumpărare, este mai mic de 90 % din media comunitară și care au instituit un program pentru îndeplinirea condițiilor de convergență economică prevăzute la articolul [126 TFUE].” [traducere neoficială]

- 4 Articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1164/94 modificat prevede:

„Proiectele finanțate de Fond trebuie să fie conforme dispozițiilor tratatelor, actelor adoptate în temeiul acestora și politicilor comunitare, inclusiv cele care privesc protecția mediului, transporturile, rețelele transeuropene, concurența și atribuirea contractelor de achiziții publice.” [traducere neoficială]

- 5 Anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat, privind „Dispoziții de punere în aplicare”, cuprinde un articol H, intitulat „Corecții financiare”, care prevede:

„(1) În cazul în care, după ce a efectuat verificările necesare, Comisia conchide că:

- (a) aplicarea unui proiect nu justifică nici în parte, nici în totalitate sprijinul acordat, inclusiv atunci când nu sunt respectate unele dintre condițiile prevăzute în decizia de acordare a sprijinului și mai ales o modificare importantă care afectează natura sau condițiile de punere în aplicare a proiectului pentru care nu a fost solicitată aprobarea Comisiei sau
- (b) există o neregulă în ceea ce privește sprijinul din Fond, iar statul membru în cauză nu a adoptat măsurile de corecție necesare,

Comisia suspendă sprijinul alocat proiectului în cauză și solicită, indicând motivele, ca statul membru să își prezinte observațiile într-un anumit termen.

În cazul în care statul membru contestă observațiile formulate de Comisie, statul membru este invitat la o audiere la Comisie, în cursul căreia cele două părți se străduiesc să ajungă la un acord cu privire la observațiile și concluziile la care trebuie să se ajungă.

- (2) Înainte de expirarea termenului stabilit de Comisie, cu respectarea procedurii aplicabile, în lipsa unui acord și ținând seama de observațiile eventuale ale statului membru, Comisia decide, în termen de trei luni:

[...]

- (b) efectuarea corecțiilor financiare necesare, cu alte cuvinte desființarea în totalitate sau în parte a sprijinului acordat proiectului.

Aceste decizii trebuie să respecte principiul proporționalității. La stabilirea cuantumului corecției, Comisia ține seama de natura neregulii sau de modificarea și întinderea impactului financiar potențial al eventualelor deficiențe ale sistemelor de gestiune sau de control. Orice reducere sau desființare a sprijinului determină recuperarea sumelor plătite în mod nejustificat.

[...]

- (4) Comisia adoptă norme detaliate de punere în aplicare a alineatelor (1), (2) și (3) și le comunică spre informare statelor membre și Parlamentului European.” [traducere neoficială]

- 6 Articolul 18 din Regulamentul (CE) nr. 1386/2002 al Comisiei din 29 iulie 2002 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1164/94 al Consiliului privind sistemele de gestionare și de control pentru asistența acordată din Fondul de coeziune și procedura de efectuare a corecțiilor financiare (JO L 201, p. 5, Ediție specială, 14/vol. 1, p. 67) are următorul cuprins:

„(1) Termenul în care statul membru respectiv poate răspunde unei solicitări emise în temeiul articolului H alineatul (1) primul paragraf din anexa II la Regulamentul (CE) nr. 1164/94 pentru a-și prezenta observațiile este de două luni, cu excepția cazurilor justificate corespunzător în care Comisia poate stabili un termen mai lung.

(2) În cazul în care Comisia propune corecții financiare prin extrapolare sau pe o bază forfetară, statului membru i se oferă posibilitatea să demonstreze, printr-o examinare a dosarelor în cauză, că amploarea reală a neregulii a fost mai redusă decât cea estimată de către Comisie. De comun acord cu Comisia, statul membru poate limita amploarea examinării la o proporție corespunzătoare sau la un eșantion din dosarele respective.

Cu excepția cazurilor justificate corespunzător, termenul acordat pentru această examinare nu depășește o perioadă suplimentară de două luni după termenul de două luni menționat la alineatul (1). Rezultatele unei astfel de examinări sunt analizate conform procedurii prevăzute în articolul H alineatul (1) al doilea paragraf din anexa II la Regulamentul (CE) nr. 1164/94. Comisia ține cont de orice dovezi prezentate de statul membru în aceste termene.

(3) Ori de câte ori statul membru ridică obiecțiuni cu privire la observațiile Comisiei și are loc o audiere în temeiul articolului H alineatul (1) al doilea paragraf din anexa II la Regulamentul (CE) nr. 1164/94, perioada de trei luni în care Comisia poate să adopte o decizie în temeiul articolului H alineatul (2) din anexa II la regulamentul în cauză se calculează de la data audierii.”

Istoricul litigiului și decizia în litigiu

- 7 Istoricul litigiului a fost prezentat la punctele 13-23 din hotărârea atacată și poate fi rezumat după cum urmează.

- 8 Prin Decizia C(2000) 2113 din 13 septembrie 2000, cu modificările ulterioare, Comisia a aprobat acordarea unui sprijin financiar din Fondul de coeziune unor etape de proiect referitoare la linia feroviară de mare viteză Madrid-Barcelona (Spania).
- 9 Pentru fiecare dintre aceste etape de proiect, prin scrisoarea din 23 octombrie 2009, prin scrisoarea din 30 martie 2010, precum și, respectiv, prin trei scrisori din 21 aprilie 2010, Comisia a adresat Regatului Spaniei o propunere de încheiere. Fiecare dintre aceste propuneri includea corecții financiare ca urmare a unor nereguli în aplicarea legislației privind achizițiile publice.
- 10 Întrucât autoritățile spaniole și-au exprimat dezacordul față de propunerile de încheiere ale Comisiei prin patru scrisori din 13 mai 2010, a avut loc o audiere la 23 iunie 2010. În cursul acestei audieri, un „memoriu al autorităților administrative privind propunerea de corecție financiară”, precum și o „listă de documente trimisă ca răspuns la propunerea de corecție financiară a Comisiei Europene referitoare la propunerea de încheiere a unor proiecte care intră în domeniul de intervenție al Fondului de coeziune” au fost transmise Comisiei.
- 11 Regatul Spaniei a transmis Comisiei informații suplimentare prin scrisoarea din 23 iulie 2010.
- 12 La 18 februarie 2011, Comisia a adoptat decizia în litigiu.
- 13 În această decizie, care a fost notificată Regatului Spaniei la 21 februarie 2011, Comisia a constatat mai multe nereguli în aplicarea reglementării Uniunii privind achizițiile publice care afectau etapele de proiect în cauză și, în consecință, a redus cu 31 328 947,63 euro sprijinul total acordat etapelor respective.

Acțiunea la Tribunal și hotărârea atacată

- 14 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 29 aprilie 2011, Regatul Spaniei a formulat o acțiune prin care solicita, cu titlu principal, anularea deciziei în litigiu și, în subsidiar, anularea acestei decizii în ceea ce privește corecțiile aplicate de Comisie.
- 15 În susținerea acestei acțiuni, Regatul Spaniei a invocat, cu titlu principal, două motive întemeiate pe nerespectarea de către Comisie a termenului prevăzut la articolul H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat și, respectiv, pe aplicarea eronată a articolului 20 alineatul (2) din Directiva 93/38/CEE a Consiliului din 14 iunie 1993 de coordonare a procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții în sectoarele apei, energiei, transporturilor și telecomunicațiilor (JO L 199, p. 84), precum și, cu titlu subsidiar, un motiv întemeiat pe o eroare de drept în aplicarea articolului 20 alineatul (2) litera (f) din această directivă.
- 16 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins această acțiune ca nefondată.
- 17 În ceea ce privește primul motiv, prin care Regatul Spaniei a susținut în esență că respectarea termenului de trei luni prevăzut atât la articolul H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat, cât și la articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1386/2002 presupune ca decizia de corecție financiară să fi fost adoptată în termen de trei luni de la data audierii sau, cel puțin, de la data la care Comisia a primit informațiile suplimentare din partea guvernului spaniol, astfel încât decizia în litigiu este tardivă și, prin urmare, nelegală, Tribunalul a statuat, la punctul 32 din hotărârea atacată, că rezultă din Hotărârea sa Grecia/Comisia (T-404/05, EU:T:2008:510, punctul 44), care a fost confirmată de Ordonanța Curții Grecia/Comisia (C-43/09 P, EU:C:2010:36), că articolul H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat nu prevede niciun termen în care Comisia trebuie să adopte decizia sa. O astfel de interpretare ar rezulta de altfel explicit din modul de redactare a acestei dispoziții. Termenul de trei luni la care se face trimitere ar privi încheierea unui acord între Comisie și statul membru în cauză.

- 18 Tribunalul a continuat arătând la punctul 33 din hotărârea atacată că, deși este clar că în versiunea în limba franceză a dispoziției respective se prevede că „[à] l’expiration d’un délai fixé par la Commission, dans le respect de la procédure applicable, en l’absence d’accord et compte tenu des observations éventuelles de l’État membre, la Commission décide, dans un délai de trois mois” [„(i)nainte de expirarea termenului stabilit de Comisie, cu respectarea procedurii aplicabile, în lipsa unui acord și ținând seama de observațiile eventuale ale statului membru, Comisia decide, în termen de trei luni”], toate versiunile lingvistice în afară de versiunea în limba franceză a acestei dispoziții ar fi redactate în termeni diferiți, expresia „în termen de trei luni” raportându-se la lipsa unui acord între părți. Or, astfel cum rezultă în special din Hotărârea Bacardi (C-253/99, EU:C:2001:490, punctul 41 și jurisprudența citată), necesitatea interpretării uniforme a regulamentelor Uniunii exclude posibilitatea luării în considerare a unui anume text în mod izolat, ci impune ca, în caz de îndoială, acesta să fie interpretat și aplicat în lumina versiunilor existente în celelalte limbi oficiale.
- 19 În aceste condiții, termenul de trei luni prevăzut la articolul H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat ar permite statului membru în cauză să prezinte Comisiei, ulterior audierii, informații suplimentare, iar Comisiei să țină seama de astfel de informații și „numai în lipsa unui acord între Comisie și statul membru în cauză în termen de trei luni și ținând seama de eventualele observații ale statului membru, Comisia adoptă o decizie” (punctul 34 din hotărârea atacată).
- 20 În ceea ce privește teza invocată de Regatul Spaniei în ședință, ca răspuns la o întrebare a Tribunalului, teză prezentată la punctul 35 din hotărârea atacată, potrivit căreia ar coexista două termene concomitente care curg de la data audierii, și anume unul prevăzut la articolul H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat, care ar urmări obținerea unui acord cu statul membru în cauză, și altul, prevăzut la articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1386/2002, care ar urmări adoptarea de către Comisie a unei decizii în vederea efectuării corecțiilor financiare necesare, Tribunalul a apreciat că aceasta nu putea fi reținută.
- 21 Astfel, instanța a statuat la punctul 36 din această hotărâre că „articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1386/2002 se limitează să stabilească data de la care termenul pentru adoptarea deciziei în temeiul articolului H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 [modificat] începe să curgă”, dar, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 32 din hotărârea amintită, dispoziția respectivă nu ar prevedea „niciun termen în care Comisia trebuia să adopte decizia”.
- 22 Astfel, Tribunalul a considerat la punctul 37 din hotărârea atacată că, din moment ce un regulament de punere în aplicare, precum Regulamentul nr. 1386/2002, trebuie, dacă este posibil, să facă obiectul unei interpretări conforme dispozițiilor regulamentului de bază, o interpretare a articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1386/2002 care ar duce la concluzia că Comisia nu dispune decât de un termen de trei luni pentru a adopta decizia în litigiu nu poate fi reținută.
- 23 Pe de altă parte, Tribunalul a adăugat la punctul 38 din această hotărâre că interpretarea celor două dispoziții amintite propusă „de Regatul Spaniei ar lipsi de efect util termenul prevăzut la articolul H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat, întrucât din aceasta ar rezulta că, în ipoteza existenței a două termene distincte, dar concomitente, Comisia ar fi obligată să adopte o decizie în temeiul acestei dispoziții în termenul de trei luni în cursul căruia ar încerca să ajungă la un acord cu statul membru în cauză”.
- 24 Tribunalul a conchis la punctele 39-41 din hotărârea atacată că, „din moment ce articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1386/2002 se limitează să stabilească data de la care începe să curgă termenul pentru adoptarea unei decizii în temeiul articolului H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 [modificat]”, împrejurarea că versiunile în limbile spaniolă, daneză, germană și neerlandeză ale articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1386/2002 menționează un termen de trei luni în care Comisia „trebuie să adopte” sau „adoptă” o decizie, în timp ce versiunea în limba slovenă a acesteia se referă mai general la „decizia în temeiul articolului H alineatul (2) din anexa II la

acest regulament”, și alte versiuni lingvistice ale acestei dispoziții au în vedere termenul de trei luni în cursul căruia Comisia „poate” adopta o decizie în temeiul articolului H alineatul (2) din anexa II la regulamentul menționat este lipsită de relevanță în speță, astfel încât primul motiv trebuie respins.

- 25 Tribunalul a respins de asemenea la punctele 44-72 și, respectiv, la punctele 76-108 din hotărârea atacată al doilea și al treilea motiv invocate de Regatul Spaniei.

Concluziile părților în fața Curții

- 26 În recursul formulat, Regatul Spaniei solicită Curții:
- anularea hotărârii atacate;
 - soluționarea în mod definitiv a litigiului prin anularea deciziei în litigiu și
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 27 Comisia solicită Curții:
- respingerea recursului în totalitate și
 - obligarea Regatului Spaniei la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

- 28 În susținerea recursului, Regatul Spaniei invocă două motive întemeiate de erori de drept săvârșite de Tribunal în ceea ce privește, în primul rând, nerespectarea termenului prevăzut la articolul H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat în vederea adoptării deciziei în litigiu și, în al doilea rând, noțiunea „atribuire” în sensul Directivei 93/38.

Cu privire la primul motiv

Argumentele părților

- 29 Regatul Spaniei susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept statuând că articolul H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat nu impune Comisiei un termen pentru adoptarea deciziei în litigiu.
- 30 Potrivit acestui stat membru, dimpotrivă, dispoziția menționată trebuie interpretată în sensul că stabilește un termen care, în lipsa unui acord cu statul membru în cauză în cursul audierii prevăzute la articolul H alineatul (1) din aceeași anexă, impune Comisiei să adopte, în cele trei luni, o decizie privind reducerea avansului sau efectuarea unor corecții financiare.
- 31 Astfel, numai interpretarea susținută de Regatul Spaniei ar fi de natură să confere un sens și un efect util dispozițiilor pertinente.
- 32 Așadar, articolul H din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat ar stabili la alineatul (2) un termen de trei luni care începe să curgă „[la] expirarea termenului stabilit de Comisie”, acesta din urmă neputând fi decât termenul care este prevăzut în ultima parte a alineatului (1) primul paragraf al aceluiași articol, care prevede că „Comisia [...] solicită [...] ca statul membru să își prezinte observațiile într-un anumit termen”. Acest termen ar expira înainte de audierea prevăzută la alineatul (1) al acestui

articol H și ar avea ca scop să permită Comisiei și statului membru în cauză să ajungă la un acord. În schimb, articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1386/2002 ar prevedea un alt termen de trei luni făcând trimitere explicită la articolul H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat, iar acest termen ar începe să curgă de la data audierii prevăzute de Regulamentul nr. 1164/94 modificat. Aceste ultime dispoziții coroborate ar avea ca scop stabilirea termenului la expirarea căruia Comisia, în ipoteza în care părțile nu ajung la niciun acord, este obligată să adopte o decizie de corecție financiară. În cazul în care respectivul articol 18 alineatul (3) ar trebui interpretat în sensul că nu face decât să stabilească punctul de plecare al termenului de trei luni care trebuie să permită părților să ajungă la un acord, acesta ar fi lipsit de efect util, întrucât articolul H din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat stabilește în mod clar momentul în care expiră termenul menționat.

- 33 În consecință, dacă, la expirarea termenului de trei luni care curge de la data audierii, Comisia nu a adoptat o decizie de corecție financiară, această instituție ar fi obligată să efectueze plata și orice corecție efectuată, ca în speță, după scurgerea respectivului termen ar fi nelegală, întrucât Comisia nu mai dispune de temeiul juridic necesar pentru a aplica o astfel de măsură. Astfel, nu se poate considera că Comisia poate stabili după bunul plac momentul în care adoptă o decizie de mare importanță pentru planificarea financiară a autorităților naționale în cauză.
- 34 O astfel de interpretare ar fi în plus de natură să permită statelor membre, în conformitate cu principiul securității juridice, să cunoască, într-un termen suficient de scurt și determinabil în avans, dacă cheltuielile angajate sunt finanțate de Fondul de coeziune. Interpretarea menționată ar fi de altfel coroborată de împrejurarea că, în Comunicarea 2011/C 332/01 a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu și Curtea de Conturi – Conturile anuale ale Uniunii Europene – Exercițiul financiar 2010 (JO 2011, C 332, p. 1), se menționează la pagina 63, privind politica de coeziune, că „Comisia are la dispoziție trei luni de la data unei audieri formale cu statul membru (șase luni pentru programele 2007-2013) să adopte o decizie formală de corecție financiară și emite un ordin de recuperare pentru a obține rambursarea din partea statului membru”.
- 35 În plus, susținându-și raționamentul, la punctul 32 din hotărârea atacată, printr-o trimitere la Hotărârea sa Grecia/Comisia (EU:T:2008:510), precum și la Ordonanța Curții Grecia/Comisia (EU:C:2010:36), Tribunalul ar fi interpretat eronat aceste decizii, având în vedere că, pe de o parte, astfel cum Curtea a arătat în mod expres în această ordonanță, articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1386/2002 nu era aplicabil proiectului în discuție în cauza în care s-au pronunțat aceste două decizii și că, pe de altă parte, Curtea nu s-a pronunțat cu privire la fondul chestiunii juridice invocate în prezent de Regatul Spaniei.
- 36 Comisia răspunde că, în primul rând, Regatul Spaniei nu explică în recursul său de ce Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept atunci când a invocat în hotărârea atacată Hotărârea sa Grecia/Comisia (EU:T:2008:510), precum și Ordonanța Curții Grecia/Comisia (EU:C:2010:36). Acest aspect al motivului nu ar putea fi analizat decât ca un enunț abstract, care nu conține o expunere de argumente juridice coerente prin care să se critice în mod expres aprecierea făcută în această privință de Tribunal și, prin urmare, ar fi inadmisibil.
- 37 În orice caz, aspectul menționat ar fi lipsit de temei, întrucât Tribunalul nu ar fi săvârșit nicio eroare de drept întemeindu-și raționamentul pe interpretarea Regulamentului nr. 1164/94 modificat pe care a dat-o în această hotărâre și care ar fi fost confirmată de Curte în mod, desigur, implicit, dar necesar în Ordonanța Grecia/Comisia (EU:C:2010:36), interpretare potrivit căreia articolul H alineatul (2) din anexa II la regulamentul amintit nu impune Comisiei niciun termen pentru adoptarea deciziei sale de corecție financiară.
- 38 În al doilea rând, Comisia consideră că Regatul Spaniei nu face în esență decât să reitereze în fața Curții teza pe care a susținut-o deja în primă instanță.

- 39 În special, recursul ar fi inadmisibil prin faptul că, susținând că termenul de trei luni ar fi un termen după expirarea căruia Comisia nu mai putea să aplice corecții financiare, Regatul Spaniei nu ar explica în ce mod această afirmație ar fi legată de hotărârea atacată și nici ce încălcare ar fi săvârșit Tribunalul în această privință, astfel încât afirmația menționată ar constitui o simplă cerere de reexaminare a cererii introductive prezentate în primă instanță.
- 40 În plus, acest aspect al motivului ar fi în orice caz nefondat. Mai întâi, chiar dacă se presupune că Regulamentul nr. 1164/94 modificat prevede un termen de trei luni, depășirea acestuia nu poate determina nicio imposibilitate de acțiune pentru Comisie. Astfel, întrucât regulamentul menționat are ca obiect asigurarea faptului că cheltuielile naționale au fost angajate de statele membre potrivit normelor dreptului Uniunii, un astfel de termen nu ar putea fi considerat decât ca indicativ, sub rezerva unei atingeri aduse intereselor unui stat membru, probă pe care Regatul Spaniei nu ar fi adus-o în speță. Pe de altă parte, având în vedere faptul că, în speță, după audierea din 23 iunie 2010, Regatul Spaniei a transmis Comisiei informații suplimentare la 23 iulie 2010, termenul de 6 luni și 16 zile dintre această din urmă dată și cea la care decizia în litigiu a fost adoptată trebuia să fie considerat pe deplin rezonabil. În sfârșit, interpretarea susținută de Regatul Spaniei ar fi nu numai lipsită de temei, dar și ilogică și contradictorie. Astfel, în mod întemeiat Tribunalul a statuat că termenul de trei luni prevăzut la articolul H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat privește doar încheierea unui eventual acord între Comisie și statul membru în cauză și că articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1386/2002 nu poate fi interpretat în sensul că ar impune Comisiei un termen de trei luni pentru a lua o decizie de corecție financiară.

Aprecierea Curții

– Cu privire la admisibilitate

- 41 În ceea ce privește admisibilitatea primului motiv, trebuie să se respingă cauzele de inadmisibilitate invocate de Comisie.
- 42 În această privință, trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 256 TFUE și cu articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, recursul se limitează la chestiuni de drept și trebuie să fie întemeiat pe motive care privesc necompetența Tribunalului, neregularități ale procedurii în fața Tribunalului care aduc atingere intereselor recurentului sau încălcarea dreptului Uniunii de către Tribunal (a se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Brazzelli Lualdi și alții, C-136/92 P, EU:C:1994:211, punctul 47).
- 43 În plus, din articolul 256 TFUE și din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții, precum și din articolul 168 alineatul (1) litera (d) și din articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții rezultă că un recurs trebuie să indice cu precizie elementele criticate din hotărârea a cărei anulare se solicită, precum și argumentele juridice care susțin în mod concret această cerere (a se vedea în special Hotărârea Bergaderm și Goupil/Comisia, C-352/98 P, EU:C:2000:361, punctul 34, Hotărârea Interporc/Comisia, C-41/00 P, EU:C:2003:125, punctul 15, precum și Hotărârea Reynolds Tobacco și alții/Comisia, C-131/03 P, EU:C:2006:541, punctul 49).
- 44 Prin urmare, nu îndeplinește cerințele de motivare ce rezultă din aceste dispoziții un recurs care se limitează la a repeta sau la a reproduce textual motivele și argumentele care au fost prezentate în fața Tribunalului, inclusiv cele întemeiate pe fapte respinse expres de această instanță (a se vedea în special Hotărârea Interporc/Comisia, EU:C:2003:125, punctul 16). Astfel, un asemenea recurs constituie în realitate o cerere prin care se urmărește o simplă reexaminare a cererii introductive depuse la Tribunal, ceea ce nu este de competența Curții (a se vedea în special Hotărârea Reynolds Tobacco și alții/Comisia, EU:C:2006:541, punctul 50).

- 45 Cu toate acestea, din moment ce un recurent contestă interpretarea sau aplicarea dreptului Uniunii de către Tribunal, aspectele de drept analizate în primă instanță pot fi rediscutate în cadrul unui recurs (Hotărârea Salzgitter/Comisia, C-210/98 P, EU:C:2000:397, punctul 43). Într-adevăr, dacă un recurent nu ar putea să se bazeze astfel în recurs pe motive și pe argumente utilizate deja în fața Tribunalului, procedura recursului ar fi lipsită de o parte din sensul său (Hotărârea Interporc/Comisia, EU:C:2003:125, punctul 17).
- 46 Or, primul motiv îndeplinește aceste cerințe.
- 47 Astfel, în speță, Regatul Spaniei susține în esență că, prin faptul că a statuat că articolul H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat nu impune Comisiei niciun termen pentru adoptarea unei decizii de corecție financiară, Tribunalul a încălcat dreptul Uniunii.
- 48 În aceste condiții, departe de a se limita să repete argumente deja invocate în fața Tribunalului și de a urmări o nouă examinare pe fond a cererii sale introductive inițiale, Regatul Spaniei pune la îndoială răspunsul pe care această instanță l-a dat în mod expres la o chestiune de drept în hotărârea atacată, care poate face obiectul unui control al Curții în cadrul unui recurs.
- 49 Un recurent poate, astfel, să formuleze recurs invocând, în fața Curții, motive derivate din însăși hotărârea atacată prin care să conteste, în drept, temeinicia acesteia (Hotărârea Stadtwerke Schwäbisch Hall și alții/Comisia, C-176/06 P, EU:C:2007:730, punctul 17).
- 50 În plus și contrar susținerilor Comisiei, Regatul Spaniei indică clar argumentele juridice pe care se întemeiază în această privință.
- 51 În consecință, primul motiv al Regatului Spaniei este admisibil.
- Cu privire la fond
- 52 În ceea ce privește examinarea pe fond a primului motiv, trebuie constatat că, astfel cum a arătat Tribunalul la punctul 33 din hotărârea atacată, sensul articolului H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat diferă în funcție de versiunile lingvistice ale acestei dispoziții.
- 53 Astfel, din versiunea în limba franceză a acesteia, în temeiul căreia, în lipsa unui acord între părți, Comisia decide „în termen de trei luni”, rezultă că termenul de trei luni prevăzut în această dispoziție privește adoptarea deciziei privind corecții financiare.
- 54 În schimb, în alte versiuni lingvistice ale aceleiași dispoziții, acest termen de trei luni privește lipsa acordului între părți.
- 55 Or, potrivit unei jurisprudențe constante, în vederea asigurării unei interpretări și a unei aplicări uniforme a aceluiași text a căruia versiune într-o limbă a Uniunii Europene diferă de cele stabilite în celelalte limbi, dispoziția în cauză trebuie interpretată în funcție de contextul și finalitatea reglementării din care face parte (a se vedea în special Hotărârea DR și TV2 Danmark, C-510/10, EU:C:2012:244, punctul 45, precum și jurisprudența citată).
- 56 În această privință, în ceea ce privește contextul în care se înscrie articolul H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat, trebuie arătat că Fondul de coeziune a fost instituit, conform articolului 130 D al doilea paragraf CE, prin Regulamentul nr. 1164/94 în versiunea sa inițială.

- 57 Articolul H alineatul (2) din anexa II la acest regulament în versiunea sa inițială se limitează să prevadă că, în cazul în care există o neregulă sau când una dintre condițiile prevăzute în decizia de acordare a sprijinului nu este îndeplinită, Comisia poate reduce, suspenda sau suprima sprijinul pentru acțiunea în cauză, fără ca totuși exercitarea acestei competențe să fie limitată de un termen.
- 58 După cum s-a arătat la punctul 3 din prezenta hotărâre, versiunea inițială a regulamentului menționat a fost modificată în special de Regulamentul nr. 1265/1999, care a înlocuit textul acestui articol H din anexa II cu cel citat la punctul 5 din prezenta hotărâre, al cărui alineat (2) primul paragraf face obiectul prezentului litigiu. Această modificare a intervenit în temeiul articolului 16 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1164/94 în versiunea sa inițială, potrivit căruia Consiliul Uniunii Europene, statuând, la propunerea Comisiei în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 130 D CE, reexaminează regulamentul menționat înainte de sfârșitul anului 1999.
- 59 Din preambulul Regulamentului nr. 1265/1999 și în special din considerentele (1), (2), (4) și (5) ale acestuia rezultă că respectiva anexă II a fost modificată pentru a crește eficacitatea Fondului de coeziune, a simplifica sistemul de gestiune financiară prevăzând în același timp un control intensificat al realității cheltuielilor și a îmbunătăți, precum și a sistematiza cooperarea dintre Comisie și statul membru în cauză în ceea ce privește controlul proiectelor.
- 60 Regulamentul nr. 1164/94 astfel modificat era aplicabil în perioada cuprinsă între anul 2000 și anul 2006. Astfel, pe de o parte, Regulamentele nr. 1264/1999 și 1265/1999, care au modificat Regulamentul nr. 1164/94 în versiunea sa inițială, au intrat în vigoare la 1 ianuarie 2000 și, pe de altă parte, conform articolului 1 punctul 11 din Regulamentul nr. 1264/1999, Regulamentul nr. 1164/94, astfel cum a fost modificat în anul 1999, trebuia reexaminat cel târziu la 31 decembrie 2006.
- 61 Regulamentul nr. 1386/2002 a fost adoptat de Comisie pentru stabilirea normelor de aplicare ale Regulamentului nr. 1164/94 modificat. În temeiul articolului 23 din acesta, Regulamentul nr. 1386/2002 a intrat în vigoare la 7 august 2002 și se aplică, în temeiul articolului 1, proiectelor care au fost aprobate pentru prima dată după 1 ianuarie 2000.
- 62 Din articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1386/2002, care face trimitere expresă la articolul H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat, rezultă că Comisia dispune, în temeiul acestui articol H alineatul (2), de un termen de trei luni pentru a adopta o decizie de corecție financiară, acest termen începând să curgă de la data audierii.
- 63 Toate versiunile lingvistice ale articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1386/2002 concordă în acest sens.
- 64 În aceeași perioadă precum cea vizată la punctul 60 din prezenta hotărâre, Regulamentul (CE) nr. 1260/1999 al Consiliului din 21 iunie 1999 de stabilire a dispozițiilor generale privind fondurile structurale (JO L 161, p. 1), care, conform articolului 2, se aplica Fondului european de dezvoltare regională, Fondului social european, Fondului european de orientare și garantare agricolă, secțiunea „Orientare”, precum și Instrumentului financiar de orientare piscicolă, prevedea la articolul 39 alineatul (3) ca, „[l]a expirarea termenului stabilit de Comisie, în lipsa unui acord și dacă statul membru nu a efectuat corecțiile și ținând seama de observațiile eventuale ale statului membru, Comisia poate decide, în termen de trei luni” [traducere neoficială], să reducă avansul sau să efectueze corecțiile financiare necesare anulând în totalitate sau în parte participarea fondurilor la intervenția în cauză.
- 65 Nu există, în ceea ce privește modul de redactare a dispoziției menționate în diferitele sale versiuni lingvistice, diferențe comparabile cu cele descrise la punctele 53 și 54 din prezenta hotărâre.

- 66 În termeni comparabili cu cei ai articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1386/2002, articolul 5 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 448/2001 al Comisiei din 2 martie 2001 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1260/1999 al Consiliului privind procedura de efectuare a corecțiilor financiare cu privire la ajutorul acordat în cadrul fondurilor structurale (JO L 64, p. 13, Ediție specială, 14/vol. 1, p. 62) prevede că, ori de câte ori statul membru obiectează față de observațiile făcute de Comisie și are loc o audiere în conformitate cu articolul 39 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1260/1999, „termenul de trei luni în care Comisia poate lua o decizie în conformitate cu articolul 39 alineatul (3) din respectivul regulament începe să curgă de la data audierii”.
- 67 În ceea ce privește aspectul de drept care face obiectul prezentului litigiu, redactarea acestei dispoziții nu prezintă nici ea diferențe între diferitele versiuni lingvistice ale acestui regulament.
- 68 Regulamentul nr. 1260/1999 a fost abrogat de Regulamentul (CE) nr. 1083/2006 al Consiliului din 11 iulie 2006 de stabilire a anumitor dispoziții generale privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european și Fondul de coeziune (JO L 210, p. 25, Ediție specială, 14/vol. 2, p. 64), care, potrivit articolului 1 alineatul (1), se aplică fondurilor menționate, fără a aduce atingere dispozițiilor specifice prevăzute de regulamentele care reglementează fiecare dintre aceste fonduri.
- 69 Corecțiile financiare care pot fi adoptate de Comisie fac din acel moment obiectul normelor comune acestor trei fonduri, prevăzute la articolele 99-102 din regulamentul menționat.
- 70 Alineatul (5) al articolului 100, intitulat „Procedură”, din Regulamentul nr. 1083/2006 prevede că, „[î]n absența acordului, Comisia decide cu privire la corecția financiară în cele șase luni care urmează datei audierii, ținând seama de toate informațiile și observațiile prezentate pe parcursul procedurii[;] [î]n cazul în care audierea nu are loc, perioada de șase luni începe în două luni de la data trimiterii de către Comisie a scrisorii de invitație”.
- 71 Trebuie precizat în această privință că, pe de o parte, în ceea ce privește problema care este în discuție între părțile din prezentul litigiu, respectivul alineat (5) al articolului 100 este formulat în mod identic în diferitele versiuni lingvistice ale Regulamentului nr. 1083/2006 și că, pe de altă parte, Regulamentul (CE) nr. 1084/2006 al Consiliului din 11 iulie 2006 de creare a Fondului de coeziune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1164/94 (JO L 210, p. 79, Ediție specială, 14/vol. 2, p. 118) nu cuprinde nicio dispoziție privind procedura în materia corecțiilor financiare, ca de altfel nici Regulamentul (CE) nr. 1828/2006 al Comisiei din 8 decembrie 2006 de stabilire a normelor de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1083/2006 și a Regulamentului (CE) nr. 1080/2006 al Parlamentului European și al Consiliului privind Fondul european de dezvoltare regională (JO L 371, p. 1, Ediție specială, 14/vol. 3, p. 17).
- 72 Această situație se regăsește și în cazul Regulamentului (UE) nr. 1303/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de stabilire a unor dispoziții comune privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european, Fondul de coeziune, Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală și Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime, precum și de stabilire a unor dispoziții generale privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european, Fondul de coeziune și Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1083/2006 al Consiliului (JO L 347, p. 320). Astfel, articolul 145 alineatul (6) din acesta prevede că, „[î]n scopul aplicării corecțiilor financiare, Comisia ia o decizie, prin acte de punere în aplicare, în termen de șase luni de la data audierii sau de la data primirii informațiilor suplimentare, în cazul în care statul membru este de acord să prezinte astfel de informații suplimentare în urma audierii[;] Comisia ține cont de toate informațiile și observațiile prezentate pe parcursul procedurii[;] [î]n cazul în care nu are loc nicio audiere, perioada de șase luni începe la două luni după data trimiterii de către Comisie a scrisorii de invitație la audiere”.

- 73 Această dispoziție are un conținut comparabil în diferitele versiuni lingvistice ale Regulamentului nr. 1303/2013.
- 74 Pe de altă parte, Regulamentul (UE) nr. 1300/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 privind Fondul de coeziune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1084/2006 al Consiliului (JO L 347, p. 281) nu reglementează procedura aplicabilă în cazul corecțiilor financiare. Aceeași situație se regăsește și în cazul Proiectului de regulament delegat (UE) al Comisiei de completare a Regulamentului nr. 1303/2013, proiect care a fost transmis Parlamentului European la 3 martie 2014.
- 75 Din expunerile de mai sus rezultă că numai reglementarea aplicabilă perioadei inițiale, care este cuprinsă între anul 1994 și anul 1999, nu prevede un termen pentru adoptarea de către Comisie a unei decizii de corecție financiară.
- 76 În schimb, trebuie să se constate că, începând cu anul 2000, atât Regulamentul nr. 1260/1999, cât și Regulamentele nr. 1083/2006 și 1303/2013, intrate în vigoare la 1 ianuarie 2007 și, respectiv, la 1 ianuarie 2014, precum și diversele reglementări de aplicare a regulamentelor menționate adoptate de Comisie stabilesc un astfel de termen.
- 77 Dat fiind că articolul H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat, în vigoare începând de la 1 ianuarie 2000, prezintă diferențe în funcție de versiunile lingvistice ale acestui regulament, trebuie, astfel, să se determine sensul exact prin trimitere la contextul în care această dispoziție se înscrie, și anume, în speță, reglementările comparabile în materia gestiunii fondurilor Uniunii.
- 78 Or, rezultă că toate reglementările aplicabile în acest domeniu din anul 2000 confirmă teza, susținută de Regatul Spaniei, potrivit căreia Comisia trebuie să adopte decizia de corecție financiară cu respectarea unui anumit termen, a cărui calculare poate, desigur, varia în funcție de reglementarea în vigoare, dar a cărui existență este prevăzută fără nicio ambiguitate de legiuitorul Uniunii.
- 79 Împrejurarea că Regulamentul nr. 1260/1999 nu se aplică Fondului de coeziune ca atare nu se opune, în această privință, unei astfel de interpretări, din moment ce textul articolului 39 alineatul (3) din regulamentul menționat și cel al articolului H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat sunt cvasiidentice și nu ar fi justificat ca, în al doilea regulament, termenul să privească lipsa unui acord între părți, în timp ce, în primul regulament, acest termen privește adoptarea deciziei de către Comisie.
- 80 O interpretare în acest sens se justifică cu atât mai mult cu cât toate reglementările ulterioare, atât ale Consiliului, cât și ale Comisiei, confirmă faptul că, atunci când adoptă o decizie de corecție financiară, Comisia este obligată să respecte un anumit termen.
- 81 Trebuie adăugat, cu privire îndeosebi la Regulamentul nr. 1386/2002 care are ca obiect stabilirea normelor de aplicare a Regulamentului nr. 1164/94 modificat, din care face parte dispoziția care face obiectul prezentului litigiu, că nu poate fi reținut punctul de vedere susținut de Comisie și consacrat de Tribunal la punctele 36 și 39 din hotărârea atacată, potrivit căruia articolul 18 din Regulamentul nr. 1386/2002 s-ar limita să stabilească data de la care începe să curgă termenul pentru adoptarea deciziei în temeiul articolului H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat, dat fiind că legiuitorul Uniunii nu ar fi putut să stabilească punctul de plecare al unui termen în vederea adoptării unei decizii avute în vedere la articolul menționat H dacă nu ar exista un astfel de termen.
- 82 În consecință, este necesar să se considere că, începând cu anul 2000, Comisia este obligată să respecte un termen legal pentru adoptarea unei decizii de corecție financiară.

- 83 Această concluzie, dedusă dintr-o interpretare sistematică a reglementărilor pertinente atât ale Consiliului, cât și ale Comisiei, este în plus confirmată și de modul de redactare a pasajului care figurează la pagina 63 a Comunicării (2011) C 332/01 a Comisiei înseși, invocat de Regatul Spaniei în susținerea recursului, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 34 din prezenta hotărâre.
- 84 Concluzia amintită concordă de asemenea cu obiectul prevăzut la articolul 161 primul paragraf CE, devenit articolul 177 TFUE, potrivit căruia legiuitorul Uniunii adoptă „normele generale aplicabile fondurilor”, această abordare trebuind în mod necesar să ducă la o armonizare a normelor aplicabile în materie. Un astfel de demers se impune cu atât mai mult în ceea ce privește normele de procedură. Trebuie în această privință să se observe că, din anul 2007, în special normele de procedură au fost într-adevăr uniformizate în cadrul unui regulament al Consiliului privind dispozițiile generale aplicabile tuturor fondurilor Uniunii. Or, normele de procedură prevăzute în acesta susțin pe deplin interpretarea potrivit căreia adoptarea unei decizii de corecție financiară este încadrată într-un termen prestabilit de legiuitor.
- 85 Pe de altă parte, această interpretare nu este de natură să afecteze coerența și eficacitatea procedurii de corecție financiară prevăzute de dreptul Uniunii, termenul prevăzut de legiuitor lăsând Comisiei o perioadă suficientă pentru adoptarea deciziei sale, ținând seama în același timp de consultările sale cu statul membru în cauză.
- 86 Dimpotrivă, după cum reiese din considerentul (5) al Regulamentului nr. 1265/1999, procedura pe care legiuitorul Uniunii a instituit-o în materie de corecții financiare se bazează pe o cooperare între statul membru în cauză și Comisie, care trebuie să se întemeieze pe echilibrul dintre drepturile și obligațiile părților. Or, în aceste condiții, ar fi contrar respectivei cerințe de echilibru între drepturile și obligațiile părților ca, în cadrul acestei proceduri, statul membru să fie obligat să respecte anumite termene precise, în timp ce Comisia nu ar avea o astfel de obligație.
- 87 Potrivit unei jurisprudențe constante, principiul cooperării loiale nu numai că obligă statele membre să ia toate măsurile adecvate pentru garantarea aplicării și eficacității dreptului Uniunii, ci impune de asemenea instituțiilor acesteia obligații reciproce de cooperare loială cu statele membre (a se vedea în acest sens Ordonanța Zwartveld și alții, C-2/88 IMM, EU:C:1990:315, punctul 10).
- 88 În plus, cu privire, în speță, la deciziile cu un efect bugetar important, este în interesul atât al statului membru în cauză, cât și al Comisiei ca durata procedurii de corecție financiară să fie previzibilă, ceea ce presupune prevederea unui termen prestabilit pentru adoptarea deciziei finale. Trebuie de asemenea să se arate că depășirea termenului prevăzut pentru adoptarea deciziei de corecție financiară nu este compatibilă cu principiul general al bunei administrări.
- 89 Prin prisma ansamblului considerațiilor care precedă, este necesar să se constate că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept statuând la punctele 32 și 36 din hotărârea atacată că articolul H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat nu prevede niciun termen în care Comisia să adopte decizia de corecție financiară, termenul de trei luni pe care această dispoziție îl prevede referindu-se la încheierea unui acord între Comisie și statul membru în cauză.
- 90 În consecință, primul motiv al recursului este fondat, iar hotărârea atacată trebuie anulată, fără să fie necesară examinarea celui de la doilea motiv al recursului.

Cu privire la acțiunea în primă instanță

- 91 Conform articolului 61 primul paragraf din Statutul Curții, în cazul în care recursul este întemeiat, Curtea anulează decizia Tribunalului. Aceasta poate astfel să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul atunci când acesta este în stare de judecată.

- 92 În speță, Curtea dispune de elementele necesare pentru a se pronunța în mod definitiv asupra acțiunii prin care se urmărește anularea deciziei în litigiu, introdusă de Regatul Spaniei la Tribunal.
- 93 Astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 56-89 din prezenta hotărâre, adoptarea de către Comisie a unei decizii de corecție financiară este, începând cu anul 2000, condiționată de respectarea unui anumit termen.
- 94 Durata acestui termen variază în funcție de reglementarea aplicabilă.
- 95 Astfel, în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul nr. 1164/94 modificat și ale articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1386/2002, termenul la expirarea căruia Comisia trebuie să adopte o decizie de corecție financiară era de trei luni de la data audierii.
- 96 Conform articolului 100 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1083/2006, Comisia decide cu privire la corecția financiară în cele șase luni care urmează datei audierii, iar, în cazul în care audierea nu a avut loc, perioada de șase luni începe în două luni de la data trimiterii de către Comisie a scrisorii de invitație.
- 97 În temeiul articolului 145 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1303/2013, Comisia ia o decizie în termen de șase luni de la data audierii sau de la data primirii informațiilor suplimentare, dacă statul membru este de acord să prezinte aceste informații în urma audierii. În cazul în care nu are loc nicio audiere, perioada de șase luni începe la două luni după data trimiterii de către Comisie a scrisorii de invitație la audiere.
- 98 În această privință, trebuie precizat că, deși Regulamentul nr. 1265/1999, care a modificat Regulamentul nr. 1164/94, a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2000, din articolul 108 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1083/2006 rezultă, cu toate acestea, că articolul 100 din regulamentul amintit este aplicabil începând de la 1 ianuarie 2007, inclusiv în cazul programelor anterioare perioadei 2007-2013. Acest lucru este de altfel conform cu principiul potrivit căruia normele de procedură se aplică imediat după intrarea lor în vigoare.
- 99 Cu privire la articolul 145 din Regulamentul nr. 1303/2013, acesta se aplică, potrivit articolului 154 al doilea paragraf din regulamentul menționat, cu efect de la 1 ianuarie 2014.
- 100 Or, în speță, audierea a avut loc la 23 iunie 2010, în timp ce Comisia a adoptat decizia în litigiu abia la 18 februarie 2011.
- 101 În aceste condiții, rezultă că, în speță, Comisia nu a respectat termenul de șase luni stabilit de articolul 100 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1083/2006.
- 102 Contrar susținerilor Comisiei, împrejurarea că reglementarea pertinentă nu prevede în mod expres că, în cazul nerespectării termenului stabilit pentru adoptarea unei decizii de corecție financiară, Comisia nu mai poate adopta o astfel de decizie este lipsită de relevanță, dat fiind că prevederea unui termen în cadrul căruia trebuie adoptată o decizie de această natură este prin ea însăși suficientă.
- 103 În plus, nerespectarea normelor de procedură referitoare la adoptarea unui act cauzator de prejudiciu constituie o încălcare a unor norme fundamentale de procedură (a se vedea în acest sens Hotărârea Regatul Unit/Consiliul, 68/86, EU:C:1988:85, punctele 48 și 49), care trebuie invocată de instanța Uniunii chiar din oficiu (a se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, punctul 51, precum și Hotărârea Comisia/Solvay, C-287/95 P și C-288/95 P, EU:C:2000:189, punctul 55). Or, faptul că Comisia nu a adoptat decizia în litigiu în termenul stabilit de legiuitorul Uniunii constituie o încălcare a unor norme fundamentale de procedură.

104 Prin urmare, decizia în litigiu nu a fost în mod valabil adoptată și trebuie, în consecință, să fie anulată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

105 Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, atunci când recursul este fondat, iar Curtea soluționează ea însăși în mod definitiv litigiul, aceasta se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

106 Articolul 138 alineatul (1) din același regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acest regulament, prevede că partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Regatul Spaniei a avut câștig de cauză în cadrul recursului, iar acțiunea la Tribunal a fost admisă, trebuie ca, în conformitate cu concluziile Regatului Spaniei, Comisia să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de acest stat membru, atât în primă instanță, cât și în cadrul recursului.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

- 1) **Anulează Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene, Spania/Comisia (T-235/11, EU:T:2013:49).**
- 2) **Anulează Decizia C(2011) 1023 final a Comisiei din 18 februarie 2011 de reducere a ajutorului acordat din Fondul de coeziune pentru etapele de proiect intitulate „Furnizare și asamblare de materiale feroviare pe linia de mare viteză Madrid-Zaragoza-Barcelona-Frontiera franceză. Tronsonul Madrid-Lleida” (CCI 1999.ES.16.C.PT.001), „Linia feroviară de mare viteză Madrid-Barcelona. Tronsonul Lleida-Martorell (platformă, prima fază)” (CCI 2000.ES.16.C.PT.001), „Linia de mare viteză Madrid-Zaragoza-Barcelona-Frontiera franceză. Accesuri feroviare spre noua gară din Zaragoza” (CCI 2000.ES.16.C.PT.003), „Linia de mare viteză Madrid-Barcelona-Frontiera franceză. Tronsonul Lleida-Martorell. Subtronsonul X-A (Olérdola – Avinyonet del Penedés)” (CCI 2001.ES.16.C.PT.007), „Noul acces feroviar la linia feroviară de mare viteză la Levante. Subtronsonul La Gineta-Albacete (platformă)” (CCI 2004.ES.16.C.PT.014).**
- 3) **Obligă Comisia Europeană la plata cheltuielilor de judecată ale Regatului Spaniei, precum și a propriilor cheltuieli de judecată, efectuate atât în procedura în primă instanță, cât și în cadrul prezentului recurs.**

Semnături